

nummer 7 – september 2018

Inhoud

- Voeling krijgen
- Diamantenbloed
- In volle bloei
- Een juiste Boeddha
- Gezocht
- Conventies loslaten
- Publicatie boek Ad
- Juiste visie
- Strijd
- Colofon

VOELING KRIJGEN – verslag van een Stiltij-training

door Yvonne Stamps

Het enige dat belangrijk is ben jij, dat je wakker wordt, dat je voeling met jezelf krijgt. Zolang je persoon jou als mens domineert en beheerst, blijkt dat we een verschil maken tussen ik en de ander/de wereld. De meest efficiënte manier om dat op te lossen, d.w.z. om jezelf te helpen en de ander echt te kunnen bijstaan op basis van vervulling en niet om een gat in jezelf op te vullen, is eerst de ander uit beeld te laten verdwijnen, los te laten dus.

Wat we nodig hebben, is teruggaan naar onszelf. Alle deformatie die je dan tegenkomt is behoefte, is niet vrij, is onrust, maaksel en dat is allemaal ego-werking en dus geen waardigheid, geen vertrouwen, en geen juiste oriëntatie naar de grotere context die ons de juiste bedoeling aanreikt en ons blijft behoeden.

Al de diepe verlangens die je voelt zijn uitingen en besef van echtheid, van de organische samenhang. De gerealiseerde kwaliteit ervan wordt niet veroorzaakt, maar is een soort ontplooiing ervan. Het risico is dat we met de verlangens gaan werken in de geconditioneerde sfeer; je kaapt ze dan en laat ze doelen dienen voor het ik. Blijf dus goed voelen in jezelf waar je beweging, je motivatie vandaan komt. Het onderricht helpt je eraan herinneren en verwijst je telkens terug naar de diepte en de enkelvoudige aard van het bestaan.

Toetsing is nodig om sterker te worden, je wordt er waardiger en zuiverder van.

Als er toetsing ontstaat komen er twijfels en vragen. Maar als je door herhaalde toetsing gaat zien dat dit getoetst worden achteraf telkens op z'n plaats valt en heilzaam is, dan is er geen drama, projectie of vertwijfeling meer nodig, dan ga je het steeds meer vertrouwen. Je ziet waartoe het dient: het helpt je om op te schonen (karma oplossen) en genereert kracht (innerlijke kwaliteit, bodhisattvaschap).

Je moet de weg kunnen vertalen naar jezelf. Dus werkelijk voelen en niet met woorden en formules toveren; dat is geen bewogenheid. Zelfverwerkelijking is de samenhang van een niet meer naam nodig hebbende kracht van bloei, van voelen in een stroom van beleving te staan. Dan zijn er geen woorden meer nodig. Bij het totaal voelen van de overall naar toe gaande werking van het leven, rijk en diep, is er geen enkele ruimte meer om te denken of vragen te stellen. Dat is de volheid. Die is nu gaande, we zijn verbonden daarmee, met deze oceanwerking.

Het geweten dat veelal verdrongen is, heeft ook alles met gevoel te maken, en is belangrijk om centraal te stellen; het werkt met eerlijkheid en geeft signalen als er valsheid opspeelt. Iedere beoefenaar krijgt te maken met het contrast tussen het eigen weten en het onderricht. In het licht van bevrijding zou de aanwezigheid van onderricht veel dierbaarder moeten zijn dan je eigen gelijk willen halen, want in hoeverre zijn wij in staat vanuit onze kleinheid onszelf betrouwbaar te redden?

Een manier om hierin naar jezelf te gaan is door te zien dat er onafheid en angst in je huist, dat je bang bent in je kwetsbaarheid die veelal gecompenseerd en gecamoufleerd wordt. Ons lijden heeft te maken met deze fragiele gekwetstheid die in de diepte altijd aanwezig is en de grondknoop is die genezen moet worden. Weet dat onze ware aard niet geconditioneerd wordt door die kwetsbaarheid: in laatste instantie, op een fijner, diep menselijk niveau, is het leven dat jij bent niet kwetsbaar.

[HIER](#) het begin (audio) van bovenstaand verslag.

> Meer podcasts op [Stiltijdharma](#) <

DIAMANTENBLOED

door Maurice Schelling

Het doet me wat.

Ik ben geraakt.

Besmet door het onderricht.

Alle zaken waarvan ik had gedacht dat het blijvend was, zijn nu meer een vage herinnering.

Maar in aanraking komen met het onderricht van de Boeddha is geen herinnering.

Eerder een rot bericht.

Het is zo rot omdat het waar is wat de Boeddha zegt.

Een kostbaarheid die niet behoort in een vitrine of niet gevangen kan worden.

Het is een diamantenprik in je hart.

Het bloed stroomt overal.
Ik kan het niet begrijpen.
Onderhevig aan gemoedstoestanden geloof ik in Diamantenbloed.

IN VOLLE BLOEI

De ernst van leerling zijn
is een lichte vreugde

levend in de volheid
van niets nodig hebben.

Dharmoebe

EEN JUISTE BOEDDHA

door Birgitta Putters

Ik ben toe aan een Boeddha die mij herinnert aan mijn potentieel.
Dat doet toch elke Boeddha?
Nou, het vraagt toch wel iets meer onderzoek, iets beter kijken.
Een boeddhabeeld is altijd inspirerend en kan heel mooi zijn.
Maar wat reflecteert nu werkelijk mijn eindkwaliteit? Bij welke aanblik recht ik mijn rug, adem ik anders, kijk ik ruimer?

Een beeld dat sterk aansluit bij mijn affiniteiten of door mij gewenste kwaliteiten is niet per se het beeld dat mij wekt. Een beeld dat veel gevoel wekt, wekt mij niet per se grondig en definitief. Het moet dus helemaal kloppen, naar dharmische maatstaf welteverstaan, wil het mij op het spoor zetten van totaalbestaan.

Speurend naar boeddha's speur ik naar mijn identiteit, en kom er allengs achter dat ik niet weet wat dat is. Of althans, dat ik steeds weer in de val van de kleine identiteit loop. Wat ook niet helpt, is dat ik fout ben begonnen. De Boeddha die binnenkwam was liefde op het eerste gezicht. Je hoort het al: inclusief sentiment, dus blinde vlek, dus wilde ik niet zien wat ik eigenlijk wel zag. Een wat ingezakte houding, het hoofd net wat te klein en donker, de troon te groot. Nee, dit was toch mijn definitieve connectie die alles op zijn plaats zou laten vallen? Kijk hoe prachtig die details, de kleuren, de gelaatsuitdrukking.

Wat is het onwenning om jezelf resoluut het beste te gunnen! Om je eigen kwaliteit helemaal serieus te nemen! Als dit echt over identiteit gaat, ben ik dus steeds aan het wegmoffelen wat

niet klopt. En ben ik blijkbaar bereid om mijn leven te baseren op een gammele verbinding. Nee, dat wil ik niet!

Ik ben op zoek naar echtheid en stabiliteit, als definitieve kwaliteit van leven. Dus geen water bij de wijn, geen valse zekerheid. Weer helemaal onzeker opnieuw tast ik af welke boeddha mijn volheid weerspiegelt. Mara kijkt over mijn schouder mee: "Die eerste keus voelt nog steeds goed", "Anderen weten altijd beter wat goed voor mij is, hoe kan ik zo mijn gevoel nog volgen", "Alles is affiniteit, iets anders is gekunsteld", enzovoorts.

Rustig maar Mara, dit gaat niet over hoe jij het wil. We zoeken fijn het allerbeste uit en dan kun je je gaan verheugen in de aanblik van je potentieel.

GEZOCHT

Woonlocatie voor groep van 6 personen die zich op basis van eenvoud en gezamenlijkheid wil vestigen.

Omgeving Maastricht-Gulpen-Heuvelland. Liefst wat rustig gelegen. Maandelijkse huur tot 1800 euro per maand.

Een alternatieve, meer onconventionele woonruimte, kan prima dienst doen.

Tel: 0610566822

Nadat we enkele jaren bewust de gelegenheid hebben genomen om ons anoniem en individueel te vestigen, is het nu tijd om de energie concreet te gaan bundelen in dienst van maatschappelijke ondersteuning. Ad, Miriam, Birgitta (met zoon), Yvonne en Laura hebben daarom besloten te gaan wonen in een geschikte, gezamenlijke accommodatie die als secretariaat en uitvalsbasis kan dienen, een soort mini-zen-klooster.

In de afgelopen periode hebben we al enkele koop-constructies onderzocht, maar dat voelt uiteindelijk niet optimaal. Vandaar dat we ons nu op de huurmarkt gaan richten.

CONVENTIES LOSLATEN

door Dave van Slijpe

Het lijkt zo eenvoudig en uitnodigend om ongeschreven regels en overtuigingen af te doen als hindernissen op de weg of ze te typeren als vormen van kleinheid. Maar in het afwijzen door mij weet ik ze tegelijkertijd uit te baten als voedsel voor mijn hoogmoed en ijdelheid.. "Kijk eens hoe helder ik de kleinheid van de wereld zie en afwijs". Bah. Ik hoor en voel de uitnodiging om conventies los te laten maar ik proef de wrange smaak van de manier waarop ik te pas en te onpas grijp naar oude conventies of ze vervang door nieuwe overtuigingen.

Dankbaar ben ik voor de rust die overwegend resoneert als ik gedachten zoals hierboven observeer. Gevoel voor dualiteit in plaats van zelfveroordeling. Zonder het onderricht en leraar Ad zou ik geen ruimte weten te vinden om deze dualiteit te zien en onderwijl rust te ervaren.

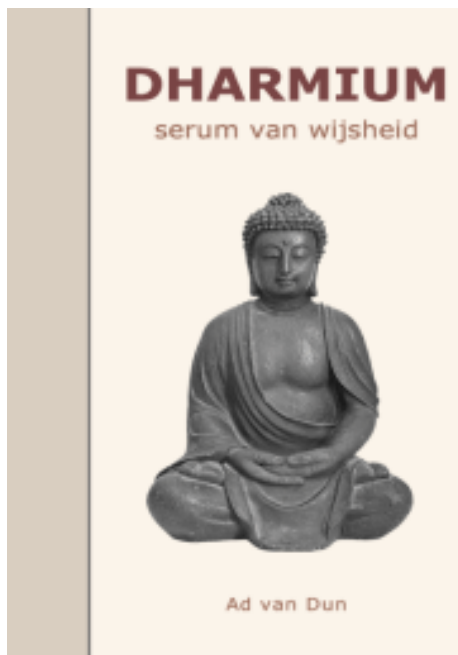
Er was bij mij een ongeschreven regel gegroeid dat een zondagochtend-overleg ongeveer twee uur duurt. Duidelijk en betrouwbaar uitgangspunt toch? Maar wat gebeurt er als het plots vijfenveertig minuten duurt? De gedachten die op dat moment door mijn hoofd gaan zijn divers en kennen een verloop van initiële zorg naar rust en vertrouwen.

Is mijn leraar teleurgesteld? Ben ik onvoldoende bereikbaar als beoefenaar? Wat speelt hier? Maar wacht eens even... Wat was de lijn in dit overleg? Ben ik niet grondig gespoeld door dit onderricht? Jazeker. Voel ik rust en vertrouwen? Jazeker.

Mag het overleg elke vorm aannemen? Jazeker.

En mijn tijd hier op aarde in dit leven? Pffff... nou, daar wil ik nog een aantal nachtjes over slapen, hoor.

PUBLICATIE BOEK AD

Het boek dat Ad geschreven heeft, *Dharmium*, gaat door [Asoka](#) uitgegeven worden. Dit is goed nieuws, want dit plaatst *Dharmium* in het kader van boeddhisme en zenliteratuur. Asoka geeft ook klassieke boeddhistische werken uit (denk aan de mooie Pali-tekst-vertalingen van De Breet en Janssen).

Dharmium is gedacht als een belevingsboek, waarin je je net zo direct aangesproken voelt als in het levend onderricht. Je kunt er als lezer op je gemak alle facetten van het bestaan exploreren. Dit komt natuurlijk allereerst vanuit de tekst zelf, maar ook de indeling en vormgeving zullen aan deze beleving bijdragen.

Naar verwachting verschijnt het boek in het vroege voorjaar in de boekwinkels en de webshops (*Ad van Dun: Dharmium; serum van wijsheid. Asoka 2019*).

JUISTE VISIE

Abraham Lincoln vroeg ooit aan een van zijn medewerkers:
“Als je de staart een been noemt, hoeveel benen heeft een paard dan?”
“Vijf,” antwoordde zijn medewerker.
“Nee,” zei de president, “het juiste antwoord is vier.
Een staart een been noemen, maakt er geen been van.”

STRIJD

door Laura Haast

Ik ben mezelf kwijt. Ja echt, geloof het of niet. Alles wat ik dacht dat ik was, dat ben ik niet. Alle manieren om te zoeken naar wie ik ben, leiden tot niets. Logisch eigenlijk: voor het ik is er geen weg, want het ik kan alleen binnen zijn eigen blindheid functioneren. Maar logisch of niet, het valt me niet gemakkelijk. Nu het tot me doordringt dat ik in mijn blindheid toch steeds blijf doorzoeken en het zelf probeer te fixen en het tevens tot mij doordringt hoe vruchteloos dit alles is, nu welt er, naast enige weerstand om dit ten volle toe te laten, een radeloosheid in me op. Het ik in mij rent als een kip zonder kop heen en weer om in alle hoeken en gaten naar een uitweg te zoeken. Ik weet dat dat niet zal lukken en tegelijkertijd voel ik de moeite me gewonnen te geven.

Steeds scherper zie en beleef ik de kleefkracht van het ik. Het trekt aan mij en ik probeer me er niet door te laten meesleuren. Maar daarin ligt de definitieve oplossing niet. Ik kan mijn best doen tot ik een ons weeg, het punt is: ik sta in de verkeerde stroom! Ook weer een logisch gevolg daarvan: zolang ik er blijf staan, wordt alles verkleurd door die verkeerde stroom. Ik blijf van buiten naar binnen draaien. Maar iedere keer opnieuw ben ik eigenwijs en 'vergeet ik' weer dat ik het niét helder zie, dat ik niét weet hoe het zit en werkt. Wil ik opgaan in de ware stroom dan zal ik het mij bekende terrein toch echt moeten verlaten.

Net als iedereen ben ik bekend met perifeer functioneel spul. Laat ik eens aannemen dat ik verder niets weet. Niets wat van wezenlijk belang is. Ik weet niet wie ik ben, ik weet niet wat dood is, ik weet niet hoe boeddha-natuur 'werkt', ik weet niet wat de bedoeling van mijn bestaan is. Ik hoor je denken: "Hoezo, Laat ik eens aannemen dat...? Dat hoef je niet aan te nemen: dat is zo, maar dat wil je niet waar hebben." Ja, dat klopt. Ik voel hoe het een mechanisme is om mezelf staande te houden. Als ik het niet hanteer, ben ik machteloos, word ik onder de voet gelopen, heb ik geen richting in mijn leven, val ik uit elkaar.

Maar als ik het nader onderzoek begrijp ik dat het slechts een maniertje is, er zit geen waarheid in. Misschien heeft het zijn doel gediend en heb ik het eigenlijk niet meer nodig. Een aangeleerde gewoonte die me nu alleen nog maar in de weg staat om me te openen, om me te oriënteren naar een nieuw terrein. Eén waar ik niets weet, één waar ik ben uitgespeeld.

Colofon

Dharmuse, expressieblad voor wiswerkers, is een uitgave van [Dharmium](#), een wijsheidsnetwerk dat door [Stiltij](#) is geïnitieerd. Het doel van Dharmium is tweeledig: het realiseren van een platform voor wijsheidsbevordering, en het faciliteren van wiskringen.

Reacties, vragen, ideeën: info@dharmium.nl

Redactie: Yvonne Stamps

Techniek: Maurice Schelling

Copyright © Dharmium 2018